

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 43056

гр. София, 17.05.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в закрито заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КАЛИНА КР. ФИЛИПОВА

като разглежда докладваното от КАЛИНА КР. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20211110160810 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от Д. Й. Й. ЕГН ***** с предявен срещу ПРБ иск за присъждане на законната лихва върху сумата от 8000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди на ищеца съгласно решение №15/29.03.2022 г. по гр.д.№1834/2021г. на ВКС, с което е отменено въззивно решение от 16.02.2021 г., постановено по в. гр. дело № 2701/2020 г., на Софийския апелативен съд, в частта, с която е потвърдено решение № 1183 от 12.02.2020 г., постановено по гр.д.№ 2359/2019 г. на Софийски градски съд, ГО I-15 с-в, поправено с решение № 3519 от 16.06.2020 г., постановено по същото дело, в частта му, с която Прокуратурата на Република България е осъдена на осн. чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ да заплати на Д. Й. Й. обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от образувано срещу него досъдебно производство № 313/2014г. по описа на СО-ДГП, за престъпление по чл. 284, ал. 1 НК, което е прекратено с постановление на СГП от 28.11.2016 г., над размера 8000 лв. до размера 15000 лв. Ищецът поддържа, че периодът на заявената в настоящето производство претенция за законна лихва върху сумата от 8000 лв. е от 18.02.2019 г. до окончателното изплащане на главницата.

С разпореждане от 18.11.2021 г. и 14.04.2022 г. на ищеца са давани указания за отстраняване на нередовности на исковата молба, като посочи формулира ясен петитум с посочване цената на предявения иск и периода с начална и крайна дата, за който се претендира обезщетение за забава.

В изпълнение на указанията на съда по реда на чл.129 ал.2 ГПК са постъпвали уточняващи молби от 18.04.2022 г. и 04.05.2022 г. от ищеца, с които констатираните нередовности на исковата молба не са отстранявани. Посочено е, че липсва процесуална пречка да се претендира в отделен процес законна лихва за забава за периода от датата на завеждане на исковата молба, въз основа на която е било образувано първоинстанционното гр.д.№2359/2019 г. на СГС, ГО I-15 състав /18.02.2019 г./ до окончателното изплащане на сумата.

Съобразно твърденията в исковата и уточнителни молби, съдът намира, че от страна на

ищеца не са изпълнени дадените указания да уточни цена и период на предявения иск и съобразно тях да формулира петитум.

Безспорно е съществуването на съдебно признато парично вземане в полза на ищеца в размер на 8000 лв., както и че в приключилото съдебно производство не са предявени акцесорни искове за присъждане на законна мораторна лихва за периода след предявяване на иска до окончателното плащане. Неизпълнението на едно парично задължение винаги е забавено, поради което в чл.86 ал.1 ЗЗД законодателят е създал общо правило за дължимост на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Или, кредиторът винаги има право на законна мораторна лихва от деня на забавата до деня на плащането. Когато задължението е срочно, длъжникът изпада в забава след изтичането на срока, а когато няма определен ден, длъжникът изпада в забава след като бъде поканен от кредитора /чл.84 ал.2 ЗЗД/. Както в правната теория, така и в съдебната практика, безпротиворечиво се приема, че исковата молба има значението на такава покана. Размерът на лихвата за забава в разглежданата хипотеза се определя от Министерския съвет – чл.86 ал.2 ЗЗД.

В конкретния случай съдът приема, че предявяване на акцесорен иск за присъждане на мораторна лихва за бъдещ период в отделно производство, тоест, когато се касае за предявен осъдителен иск без посочен размер и конкретизиран период на дължимост, е недопустимо. При предявяване на осъдителен иск за парично вземане в петитума на исковата молба ищецът сочи и размера на иска. Законни лихви след датата на предявяване на исковата молба до окончателното плащане следва да бъдат присъждани единствено при съществуващо и непогасено процесуално правоотношение по основната претенция и разглеждането ѝ по същество с решение, доколкото се касае за материално - правна последица на предявения иск. Това е акцесорно право, което се релевира в процеса посредством нарочно искане, предявено с исковата молба или впоследствие, в хода на висящия процес. Искането за присъждане на законна лихва след датата на предявяване на исковата молба не е самостоятелен иск и неговата процесуална несамостоятелност и обусловеност проличава в множество съществени особености – ищецът не дължи заплащането на държавна такса по направеното искане; релевирането му в процеса се извършва без спазването на процесуалните изисквания по чл. 214, ал.2 от ГПК и пр.

На фона на горното съдът намира, че исковата молба следва да бъде върната, а производството по делото – прекратено. В практиката на ВКС се приема, че, съгласно разпоредбите на [чл. 127, ал. 1, т. 4](#) и [т. 5 ГПК](#), спорният предмет на делото се въвежда от ищеца с исковата молба. Фактическите твърдения, изложени в обстоятелствената част на исковата молба, съставляват основанието на иска, а петитумът на исковата молба (изложеното в нея искане към съда) указва вида и съдържанието на търсената съдебна защита. Въз основа на фактическите твърдения и на заявения петитум съдът определя правната квалификация на иска.

Независимо от постъпвалите уточняващи молби от ищеца указанията не са изпълнени, а нередовностите на исковата молба не са отстранени. Обективните и субективни предели на правния спор, в рамките на който съдът дължи произнасяне съгласно чл.2 ГПК, се очертават

от ищеца с исковата молба. Наведените в обстоятелствената част на молбата фактически твърдения и формулираният във връзка с тях петитум са определящи за вида, правната квалификация и родовата подсъдност на предявения иск. Разпоредбата на чл.127 ал.1 ГПК формулира изискванията към съдържанието на предявения иск. Исковата молба е формален акт, който следва да съдържа ясно и непротиворечиво изложение на обстоятелствата, на които се основава искът /чл.127 ал.1 т.4 ГПК/ и конкретен петитум /чл.127 ал.1 т.5 ГПК/. Ищецът следва да изложи ясни фактически твърдения и петитум, който да кореспондира на същите по начин, годен да се квалифицират фактите, съобразно приложимата правна норма, така, че да се определи предметът на доказване и съответно същият да е ясен до степен, позволяваща на ответната страна да проведе своята защита.

Съобразно принципа на диспозитивното начало и състезателния характер на исковото производство, намесата на съда не следва да дерогира принципите, поставени с разпоредбите на чл.7 ал.1, чл. 8 ал.2 и 3 ГПК и при съблюдаване изискванията на чл. 9 ГПК за равни възможности на страните да упражняват предоставените им права. ВКС на РБ приема, че с многократните си указания за отстраняване на нередовности на исковата молба на практика съдът се превръща в помощник само на едната страна по делото /така решение №315/07.12.2010 по дело №3555/2008 на ВКС, ГК, IV г.о./. Във връзка с гореизложеното съдът намира, че на основание чл. 129, ал. 3 ГПК, исковата молба следва да бъде върната, а производството по делото - прекратено.

Мотивиран от горното на основание чл. 129, ал. 3 ГПК и чл.130 ГПК, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ВРЪЩА искова молба вх. №75361/25.10.2021 г. и **ПРЕКРАТЯВА** гр.д. №60810/2021 г. по описа на СРС, 29-ти състав.

Разпоредждането подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от съобщението до ищеца.

Съдия при Софийски районен съд: _____